



Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (drugo vijeće)

24. lipnja 2015.*

Sadržaj

Pravni okvir	4
Okolnosti spora	6
Zahtjevi stranaka	9
O dopuštenosti protužalbe društva Weichert u predmetu C-293/13 P	10
Argumentacija stranaka	10
Ocjena Suda	11
O žalbi društva Del Monte u predmetu C-293/13 P	11
O interesu društva Weichert za podnošenje odgovora na žalbu	11
Argumentacija stranaka	11
Ocjena Suda	11
O prvom žalbenom razlogu u predmetu C-293/13 P kojim se navodi da Weichert i Del Monte nisu činili gospodarsku jedinicu tijekom razdoblja trajanja povrede	12
Argumentacija stranaka	12
Ocjena Suda	14
O drugom žalbenom razlogu u predmetu C-293/13 P koji se odnosi na iskrivljavanje dokaza	17
Argumentacija stranaka	17
Ocjena Suda	19
O trećem žalbenom razlogu u predmetu C-293/13 P koji se odnosi na teret dokazivanja	20

* Jezik postupka: engleski

Argumentacija stranaka	20
Ocjena Suda	21
O četvrtom žalbenom razlogu u predmetu C-293/13 P, koji se odnosi na načelo in dubio pro reo	21
Argumentacija stranaka	21
Ocjena Suda	22
O petom žalbenom razlogu u predmetu C-293/13 P, koji se odnosi na nepostojanje jedinstvene i trajne povrede	22
Argumentacija stranaka	22
Ocjena Suda	23
O žalbi Komisije u predmetu C-294/13 P	24
O interesu Weicherta za podnošenje odgovora na žalbu	24
Argumentacija stranaka	24
Ocjena Suda	24
O prvom žalbenom razlogu u predmetu C-294/13 P, koji se odnosi na pravnu obvezu Weicherta da Komisiji pruži informacije	24
Argumentacija stranaka	24
Ocjena Suda	26
O drugom žalbenom razlogu u predmetu C-294/13 P koji se odnosi na nepostojanje gospodarske jedinice koja se sastoji od društava Del Monte i Weichert tijekom upravnog postupka	27
O protužalbama društava Weichert i Del Monte u predmetu C-294/13 P	27
Argumentacija stranaka	27
Ocjena Suda	27
O prvostupanjskom postupku	28
O troškovima	28

„Žalba – Tržišno natjecanje – Zabranjeni sporazumi – Europsko tržište banana – Usklađenost pri utvrđivanju referentnih cijena – Pojam ‚gospodarske jedinice‘ koju čine dva društva – Pojam ‚odlučujućeg utjecaja‘ – Pripisivanje ponašanja društva drugom društvu – Iskrivljavanje dokaza – Teret dokazivanja – Načelo in dubio pro reo – Pojam ‚jedinstvene i trajne povrede‘ – Pojam ‚usklađenog djelovanja‘ – Pojam ‚povrede s obzirom na cilj‘ – Poduzetnici sudionici zabranjenog sporazuma – Priopćavanje informacija Komisiji – Pravna obveza – Opseg – Privilegij protiv samooptuživanja – Intervenijent u prvom stupnju – Protužalba – Dopuštenost“

U spojenim predmetima C-293/13 P i C-294/13 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 24. svibnja 2013.,

Fresh Del Monte Produce Inc., sa sjedištem u George Townu, Kajmanski otoci (Ujedinjena Kraljevina), koji zastupaju B. Meyring, *Rechtsanwalt*, i L. Suhr, *advocate*, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg, u

žalitelj,

a druge stranke postupka su:

Europska komisija, koju zastupaju A. Biolan, M. Kellerbauer i P. Van Nuffel, u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg,

tuženik u prvom stupnju (C-293/13P),

Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, sa sjedištem u Hamburgu (Njemačka), koji zastupaju K. Smith, *QC*, kao i C. Humpe i S. Kon, *solicitors*,

intervenijent u prvostupanjskom postupku,

i

Europska komisija, koju zastupaju A. Biolan, M. Kellerbauer i P. Van Nuffel, u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg,

žalitelj,

a druge stranke u postupku su:

Fresh Del Monte Produce Inc., sa sjedištem u George Townu, Kajmanski otoci (Ujedinjena kraljevina), koji zastupaju B. Meyring, *Rechtsanwalt*, i L. Suhr, *advocate*, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg,

tužitelj u prvom stupnju,

Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, sa sjedištem u Hamburgu (Njemačka), koji zastupaju K. Smith, *QC*, kao i C. Humpe i S. Kon, *solicitors*,

intervenijent u prvostupanjskom postupku (C-294/13P),

SUD (drugo vijeće),

u sastavu: R. Silva de Lapuerta, predsjednica vijeća, K. Lenaerts, potpredsjednik Suda, u svojstvu suca drugog vijeća, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev (izvjestitelj) i J. L. da Cruz Vilaça, suci,

nezavisna odvjetnica: J. Kokott,

tajnik: V. Tourrès, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 9. listopada 2014.,

saslušavši mišljenje nezavisne odvjetnice na raspravi održanoj 11. prosinca 2014.,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Žalбом u predmetu C-293/13 P Fresh Del Monte Produce Inc. (u daljnjem tekstu: Del Monte) zahtijeva ukidanje presude Općeg suda Europske unije Fresh Del Monte Produce/Komisija (T-587/08, EU:T:2013:129, u daljnjem tekstu: pobijana presuda) kojom je, s jedne strane, odbijena njegova tužba za poništenje Odluke C Komisije (2008) 5955 *final* od 15. listopada 2008. o postupku primjene članka 81. [UEZ-a] (predmet COMP/39 188 - Banane) (u daljnjem tekstu: sporna odluka) i, s druge strane, prihvaćen njegov zahtjev za smanjenje iznosa novčane kazne koja mu je izrečena tom odlukom.
- 2 Svojom protužalbom u predmetu C-293/13 P Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG (u daljnjem tekstu: Weichert) zahtijeva ukidanje pobijane presude.
- 3 Svojom žalbom u predmetu C-294/13 P, Europska komisija zahtijeva ukidanje točke 1. izreke pobijane presude kojom je Opći sud odlučio o smanjenju novčane kazne izrečene društvu Del Monte spornom odlukom.
- 4 Svojim protužalbama u predmetu C-294/13 P društva Del Monte i Weichert zahtijevaju da Sud, u slučaju da prihvati žalbu Komisije u tom predmetu, s jedne strane, ukine pobijanu presudu u dijelu u kojem je Opći sud presudio da se ta društva ne mogu pozivati na privilegij protiv samooptuživanja i, s druge strane, smanji novčanu kaznu koja im je solidarno izrečena.

Pravni okvir

- 5 Članak 18. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1/2003 od 16. prosinca 2002. o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima [101. UFEU-a] i [102. UFEU-a] (SL 2003, L 1, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 165.), naslovljen „Zahtjevi za pružanje informacija“ u svojim stavcima 1. do 4. određuje:

„1. Kako bi izvršila zadaće koje su joj povjerene ovom Uredbom, Komisija može, jednostavnim zahtjevom ili odlukom, zahtijevati od poduzetnika i udruženja poduzetnika da joj dostave sve potrebne informacije.

2. Pri slanju jednostavnog zahtjeva za pružanje informacija poduzetniku ili udruženju poduzetnika, Komisija mora navesti pravni temelj i svrhu zahtjeva, navesti koje informacije traži i odrediti rok unutar kojeg se predmetne informacije trebaju dostaviti te navesti kazne predviđene sukladno članku 23. u slučaju dostave netočnih ili zavaravajućih informacija.

3. Kada Komisija donosi odluku kojom od poduzetnika ili udruženja poduzetnika traži dostavu informacija, mora navesti pravni temelj i svrhu zahtjeva, navesti koje informacije traži, i odrediti rok unutar kojeg se predmetne informacije trebaju dostaviti. Također će naznačiti kazne propisane člankom 23. i navesti ili izreći kazne propisane člankom 24. Osim toga, uputit će na pravo preispitivanja odluke od strane Suda.

4. U slučaju pravnih osoba i trgovačkih društava, vlasnici poduzetnika ili njihovi zakonski zastupnici, odnosno u slučaju udruženja poduzetnika bez pravne osobnosti, njihovi zakonski zastupnici, dužni su ustupiti zatražene informacije u ime navedenih poduzetnika ili udruženja poduzetnika. Također punomoćnici mogu u okviru svoje nadležnosti davati informacije u ime svojih stranaka. Potonji u potpunosti odgovaraju za potpunost, točnost i istinitost informacija.“

- 6 Članak 23. navedene uredbe naslovljen „Novčane kazne“ u svom stavku 1. točkama (a) i (b) navodi:
- „Komisija može odlukom poduzetnicima i udruženjima poduzetnika propisati novčane kazne koje ne prelaze 1% ukupnog prihoda ostvarenog u prethodnoj poslovnoj godini kada namjerno ili nepažnjom:
- a) poduzetnici ili udruženja poduzetnika kao odgovor na zahtjev iz članka 17. ili članka 18. stavka 2. dostave netočne ili zavaravajuće podatke;
 - b) poduzetnici ili udruženja poduzetnika kao odgovor na zahtjev na temelju odluke koja se donosi sukladno članku 17. ili članku 18. stavku 3. dostave netočne, nepotpune ili zavaravajuće podatke ili uopće ne dostave podatke unutar propisanog roka.“
- 7 Članak 24. iste uredbe naslovljen „Periodični penali“ u stavku 1. točki (d) predviđa:
- „Komisija može odlukom propisati poduzetnicima ili udruženjima poduzetnika periodične penale u iznosu do najviše 5% vrijednosti prosječnog dnevnog prihoda u prethodnoj poslovnoj godini za svaki dan nepostupanja po odluci Komisije izračunatog od dana navedenog u odluci, kako bi poduzetnika ili udruženje prisilila:
- [...]
- d) da dostavi potpune i točne informacije koje je odlukom zatražila Komisija u skladu s člankom 17. ili člankom 18. stavkom 3.“
- 8 U skladu s točkama 20. do 23. Obavijesti Komisije o oslobađanju od kazni i smanjenju kazni u slučajevima kartela (SL 2002, C 45, str. 3., u daljnjem tekstu: Obavijest o suradnji iz 2002.) [neslužbeni prijevod]:

„B. SMANJENJE KAZNE

- 20. Poduzetnici koji ne ispunjavaju uvjete predviđene odjeljkom A. mogu ostvariti pogodnost smanjenja kazne koja bi u protivnome bila izrečena.
- 21. Kako bi ispunio uvjete potrebne za takvo smanjenje, poduzetnik mora dostaviti Komisiji dokaze o navodnoj povredi, sa znatnom dodanom vrijednošću u odnosu na dokaze koje Komisija već posjeduje, i mora prekinuti svoju upletenost u navodnu nezakonitu aktivnost najkasnije u trenutku podnošenja tih dokaza.
- 22. Pojam ‚dodane vrijednosti‘ odnosi se na opseg u kojem dostavljeni dokazi jačaju, svojom naravi i/ili svojim stupnjem preciznosti, sposobnost Komisije da utvrdi činjenice o kojima je riječ. Pri toj ocjeni Komisija općenito smatra da pismeni dokazi koji potječu iz vremena na koje se odnose činjenice imaju veću kvalitativnu vrijednost od dokaza koji su naknadno utvrđeni. Isto tako, općenito se smatra da su dokazi koji su izravno bitni za predmetne činjenice kvalitativno važniji od onih koji imaju samo neizravan značaj.
- 23. Komisija u svakoj konačnoj odluci donesenoj na kraju upravnog postupka određuje:
 - a) jesu li dokazi koje je podnio poduzetnik predstavljali znatnu dodanu vrijednost u odnosu na dokaze koje Komisija već posjeduje;

- b) stupanj smanjenja koji se odobrava poduzetniku, koji se utvrđuje s obzirom na iznos kazne koji bi Komisija u protivnome propisala:
- za prvog poduzetnika koji ispuni uvjet iz točke 21. smanjenje od 30% do 50%;
 - za drugog poduzetnika koji ispuni uvjet iz točke 21. smanjenje od 20% do 30%;
 - za ostale poduzetnike koji ispune uvjet iz točke 21. smanjenje do 20%.

Kako bi se odredio stupanj smanjenja unutar svakog od ovih raspona Komisija uzima u obzir vrijeme kada je dostavljen dokaz koji ispunjava uvjet iz točke 21., kao i opseg u kojem on predstavlja dodanu vrijednost. Ona također može uzeti u obzir opseg i kontinuitet suradnje koju je poduzetnik pružao od trenutka svog doprinosa.

Nadalje, ako poduzetnik podnese dokaze o činjenicama s kojima Komisija nije bila prethodno upoznata, a koji imaju izravan značaj za težinu ili trajanje navodnog kartela, Komisija neće uzeti u obzir te činjenice pri utvrđivanju iznosa novčane kazne izrečene poduzetniku koji je podnio te dokaze.“ [neslužbeni prijevod]

Okolnosti spora

- 9 Za potrebe ovog postupka okolnosti spora iz točaka 1. do 35. pobijane presude mogu se sažeti na sljedeći način.
- 10 Grupa Fresh Del Monte Produce jedan je od najvećih vertikalno integriranih svjetskih proizvođača, trgovaca i distributera svježeg i svježe narezanog voća i povrća, kao i jedan od glavnih proizvođača i distributera pripremljenog voća i povrća, sokova, napitaka, grickalica i deserata u Europi, Sjedinjenim Američkim Državama, na Bliskom istoku i u Africi. Svoje proizvode, među ostalim banane, stavlja na tržište u cijelom svijetu pod markom Del Monte.
- 11 Del Monte je matično društvo grupe Fresh Del Monte Produce. Ta grupa bavi se stavljanjem banana na europsko tržište zahvaljujući brojnim društvima kćerima koja su u njezinom punom vlasništvu, među ostalim Del Monte Fresh Produce International Inc., Del Monte (Njemačka) GmbH i Del Monte (Nizozemska) BV.
- 12 U vrijeme nastanka činjenica o kojima se raspravlja u glavnom postupku društvo Weichert bilo je komanditno društvo njemačkog prava koje se ponajprije bavilo stavljanjem banana, ananasa i drugog egzotičnog voća na sjevernoeuropsko tržište. Društvo Del Monte je od 24. lipnja 1994. do 31. prosinca 2002. posredno držalo 80% udjela u društvu Weichert putem svojeg društva kćeri Westeuropa-Amerika-Linie GmbH (u daljnjem tekstu: WAL) koje je bilo u njegovom punom vlasništvu. Weichert je do 31. prosinca 2002. bio isključivi distributer banana društva Del Monte za sjevernu Europu.
- 13 U tom pogledu Komisija je u uvodnim izjavama 382. i 383. sporne odluke ocijenila da je Weichert bio društvo osoba koje su činili društvo Del Monte, komanditor, i, u početku, D. W., a zatim, od ožujka 1999., obitelj Weichert, u svojstvu komplementara. Komisija je među ostalim navela da je trgovački odnos između članova društva u tom zajedničkom poduzeću uspostavljen društvenim ugovorom kojim se utvrdio statut komanditnog društva te osobito nadzorni i upravljački mehanizmi (u daljnjem tekstu: društveni ugovor), i sporazumom o isključivoj distribuciji banana koje dobavlja Del Monte radi njihova uvoza u Zajednicu (u daljnjem tekstu: sporazum o distribuciji).
- 14 Chiquita Brands International Inc. (u daljnjem tekstu: Chiquita) je 8. travnja 2005. podnijela zahtjev za oslobođenje od kazne temeljem Obavijesti o suradnji iz 2002.

- 15 Komisija je 3. svibnja 2005. društvu Chiquita odobrila uvjetno oslobođenje od kazne temeljem točke 8. podtočke (a) navedene obavijesti.
- 16 Komisija je društvima Chiquita, Dole Food Company Inc. (u daljnjem tekstu: Dole), Del Monte i Weichert 20. srpnja 2007. uputila obavijest o preliminarno utvrđenim činjenicama u postupku.
- 17 Komisija je 15. listopada 2008. donijela spornu odluku kojom je u uvodnim izjavama 1. do 3. utvrdila da su adresati te odluke sudjelovali u usklađenom djelovanju koje se sastojalo od usklađivanja njihovih referentnih cijena banana koje su stavljene na tržište u sjevernoj Europi, odnosno Belgiji, Danskoj, Njemačkoj, Luksemburgu, Nizozemskoj, Austriji, Finskoj i Švedskoj, između 1. siječnja 2000. i 31. prosinca 2002.
- 18 Iz uvodnih izjava 104. i 107. sporne odluke proizlazi da su društva Chiquita, Dole i Weichert svakoga tjedna utvrđivala svoje referentne cijene za svoju marku, u predmetnom slučaju četvrtkom ujutro, i priopćavala ih klijentima. Izraz „referentna cijena“ uglavnom se odnosio na referentne cijene zelenih banana, dok su se one žutih banana uglavnom sastojale od tzv. „zelene“ ponude uvećane za naknadu za dozrijevanje.
- 19 Komisija je u uvodnim izjavama 34. i 104. sporne odluke navela da su „stvarne cijene“ banana koje su plaćali trgovci na malo i distributeri mogle biti rezultat kako pregovora koji su se vodili svakog tjedna, u predmetnom slučaju četvrtkom poslijepodne ili nakon toga, tako i provedbe ugovora o opskrbi koji su sadržavali prethodno utvrđene formule utvrđivanja cijena navodeći fiksnu cijenu ili vezujući cijenu za referentnu cijenu prodavatelja ili konkurenta ili za drugu referentnu cijenu kao što je „cijena Aldi“. Svakoga četvrtka između 11 i 11.30 sati maloprodajni lanac Aldi zaprimao je ponude svojih dobavljača te im potom davao protuponudu jer je „cijena Aldi“, koju ju plaćao dobavljačima, obično bila određivana oko 14 sati. Od druge polovice 2002. „cijena Aldi“ počela se sve više koristiti kao pokazatelj za izračun cijena banane u određenom broju drugih transakcija, među ostalim, u onima povezanim s bananama određene marke.
- 20 Komisija u uvodnim izjavama 51. do 210. sporne odluke pojašnjava da su adresati te odluke sudjelovali u dvostranim pregovorima o prethodnom utvrđivanju cijena tijekom kojih su raspravljali o čimbenicima utvrđivanja cijena banana, odnosno čimbenicima koji se odnose na referentne cijene u nadolazećem tjednu, ili su raspravljali ili upozoravali na nadolazeće cjenovne trendove, ili su pružali indikacije o referentnim cijenama u nadolazećem tjednu. Ti su se pregovori uglavnom odvijali srijedom, prije nego što bi predmetni poduzetnici utvrdili svoje referentne cijene, i svi pregovori odnosili su se na buduće referentne cijene.
- 21 U uvodnim izjavama 56. i 57. sporne odluke Komisija je navela da je Dole vodio dvostrane pregovore s društvima Chiquita i Weichert. Chiquita je znala ili barem pretpostavljala da Dole i Weichert vode te pregovore o prethodnom utvrđivanju cijena.
- 22 Iz uvodne izjave 54. sporne odluke proizlazi da je cilj tih dvostranih pregovora o prethodnom utvrđivanju cijena bio smanjiti neizvjesnost u vezi s ponašanjem poduzetnika u odnosu na referentne cijene koje su oni trebali utvrđivati četvrtkom ujutro.
- 23 Komisija u uvodnim izjavama 198. do 208., 227., 247. i 273. do 277. sporne odluke navodi da su poduzetnici o kojima je riječ u četvrtak ujutro utvrdili referentne cijene pa ih nakon toga međusobno razmijenili. Ta im je naknadna razmjena omogućivala nadzor nad pojedinačnim odlukama o utvrđivanju cijena s obzirom na pregovore o prethodnom utvrđivanju cijena koji su se prije toga vodili te je jačala njihovu suradnju.

- 24 Komisija u uvodnoj izjavi 115. sporne odluke ocjenjuje da su referentne cijene služile barem kao tržišni signali, trendovi i/ili pokazatelji kretanja cijena banana te su bili važni za trgovinu bananama i formirane cijene. Osim toga, u određenim transakcijama cijena je bila izravno vezana za referentne cijene sukladno formulama koje su se temeljile na referentnim cijenama.
- 25 Komisija smatra da iz uvodnih izjava 228. i 229. sporne odluke proizlazi da su predmetni poduzetnici pri određivanju svojeg ponašanja na tržištu nužno morali uzeti u obzir informacije koje su dobivali od konkurenata s obzirom na to da su Chiquita i Dole to čak izričito priznali.
- 26 Komisija je u uvodnim izjavama 54. i 271. sporne odluke zaključila da su pregovori o prethodnom utvrđivanju cijena koje su, s jedne strane, vodili društva Dole i Chiquita i, s druge strane, društva Dole i Weichert, mogli utjecati na cijene koje su obračunavali tržišni subjekti, da su se odnosili na određivanje cijena te da su doveli do usklađenog djelovanja čiji je cilj bio ograničenje tržišnog natjecanja u smislu članka 81. UEZ-a.
- 27 Navedena institucija u uvodnoj izjavi 258. sporne odluke ocjenjuje da svi tajni sporazumi opisani u toj odluci predstavljaju jedinstvenu i trajnu povredu čiji je cilj ograničenje tržišnog natjecanja unutar Zajednice u smislu članka 81. UEZ-a. Komisija je smatrala da su Chiquita i Dole Food odgovorni za cjelokupnu jedinstvenu i trajnu povredu, a Weichert samo za njezin dio koji se odnosi na tajne sporazume s društvom Dole.
- 28 Kako je tržište banana u sjevernoj Europi bilo obilježeno znatnim opsegom trgovine među državama članicama i tajna djelovanja su obuhvaćala velik dio Europske unije, Komisija je u uvodnim izjavama 333. do 338. sporne odluke navela da su navedeni sporazumi znatno utjecali na trgovinsku razmjenu među državama članicama.
- 29 Budući da je utvrdila da je društvo Del Monte zajedno s komplementarima društva Weichert imalo odlučujući utjecaj na način na koji je društvo Weichert upravljalo svojim poslovima te je stvarno i izvršavalo takav utjecaj tijekom razdoblja trajanja povrede, Komisija u uvodnim izjavama 384., 432. do 434. sporne odluke ocjenjuje da su Del Monte i Weichert činili gospodarsku jedinicu zato što Weichert nije samostalno određivao vlastito ponašanje na tržištu. Posljedično, društva Del Monte i Weichert proglašena su „solidarno“ odgovornima za povredu članka 81. UEZ-a utvrđenu u spornoj odluci.
- 30 Što se tiče izračuna iznosa novčanih kazni, Komisija je primijenila Smjernice o načinu utvrđivanja novčanih kazni propisanih u skladu s člankom 23. stavkom 2. točkom (a) Uredbe br. 1/2003 (SL 2006, C 210, str. 2.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 4., str. 58., u daljnjem tekstu: Smjernice) kao i Obavijest o suradnji iz 2002.
- 31 Komisija je utvrdila osnovni iznos novčane kazne koju je trebalo izreći, koji odgovara iznosu između 0% i 30% vrijednosti dotične prodaje poduzetnika, ovisno o težini povrede, pomnoženom s brojem godina sudjelovanja poduzetnika u povredi, i dodatni iznos, koji čini između 15% i 25% vrijednosti prodaje, kako bi se spriječila protupravna ponašanja poduzetnika.
- 32 Osnovni iznos kazne koju je trebalo izreći bio je smanjen za 60% u odnosu na sve adresate sporne odluke zato što se usklađivanje odnosilo na referentne cijene. Dodatno smanjenje od 10% odobreno je društvu Weichert koje nije bilo obaviješteno o pregovorima o prethodnom utvrđivanju cijena koje su vodili društva Dole i Chiquita.
- 33 Društvo Chiquita je na temelju Obavijesti o suradnji iz 2002. oslobođeno od novčanih kazni. Nikakvo drugo usklađivanje nije provedeno u odnosu na društva Dole, Del Monte i Weichert.

34 Sporna odluka sadrži, među ostalim, sljedeće odredbe:

„Članak 1.

Sljedeći poduzetnici povrijedili su odredbe članka 81. [UEZ-a] time što su sudjelovali u usklađenom djelovanju koje se sastojalo od usklađivanja referentnih cijena banana:

- [Chiquita], od 1. siječnja 2000. do 1. prosinca 2002.
- [...]
- [Dole], od 1. siječnja 2000. do 31. prosinca 2002.;
- Dole Fresh Fruit Europe OHG, od 1. siječnja 2000. do 31. prosinca 2002.;
- [Weichert], od 1. siječnja 2000. do 31. prosinca 2002.;
- [Del Monte], od 1. siječnja 2000. do 31. prosinca 2002.

Povreda je obuhvaćala sljedeće države članice: Austrija, Belgija, Danska, Finska, Njemačka, Luksemburg, Nizozemska i Švedska.

Članak 2.

Za povredu iz članka 1. izriču se sljedeće novčane kazne:

- [Chiquita], Chiquita International Ltd, Chiquita International Services Group NV i Chiquita Banana Company BV, solidarno: 0 eura;
- [Dole] i Dole Fresh Fruit Europe OHG, solidarno: 45.600.000 eura;
- [Weichert] i [Del Monte], solidarno: 14.700.000 eura

[...]“

35 Društvo Del Monte je zahtjevom podnesenim tajništvu Općeg suda 31. prosinca 2008. podnijelo tužbu za poništenje sporne odluke i, podredno, smanjenje novčane kazne koja mu je njome izrečena.

36 Weichert je zatražio intervenciju u taj postupak u potporu zahtjevu društva Del Monte 9. travnja 2009. Opći sud je 17. veljače 2010. prihvatio taj zahtjev.

37 Opći sud je pobijanom presudom odbio zahtjev društva Del Monte za poništenje sporne odluke te je prihvatio zahtjev za smanjenje novčane kazne koja mu je izrečena tom odlukom te je njezin iznos odredio na 8,82 milijuna eura.

Zahtjevi stranaka

38 Društvo Del Monte od Suda zahtijeva da:

- ukine pobijanu presudu i poništi spornu odluku u dijelu u kojem se odnosi na njega;

- odbije žalbu Komisije u predmetu C-294/13 P ili, podredno, ukine pobijanu presudu u dijelu u kojem je Opći sud u točki 839. te presude presudio da se pravo na uskratu odgovora ne primjenjuje na situacije u kojima je Komisija poslala jednostavan zahtjev za pružanje informacija, i da vrati predmet Općem sudu kako bi on odlučio jesu li izjave koje je zatražila Komisija bile samooptužujuće naravi i treba li se stoga društvima Weichert i Del Monte smanjiti novčana kazna, i
- Komisiji naloži snošenje troškova postupaka u svim fazama.

39 Društvo Weichert od Suda zahtijeva da:

- kao prvo, odbije žalbu društva Del Monte u predmetu C-293/13 P u dijelu u kojem se odnosi na odgovornost društva Del Monte kao društva majke, prihvati žalbu u dijelu u kojem se odnosi na jedinstvenu i trajnu povredu, ukine pobijanu presudu te u cijelosti poništi spornu odluku;
- podredno, ukine pobijanu presudu u dijelu u kojem potvrđuje spornu odluku o jedinstvenoj i trajnoj povredi i smanji novčanu kaznu izrečenu društvima Del Monte i Weichert tako da ona odražava poništenje sporne odluke o jedinstvenoj i trajnoj povredi;
- u slučaju da Sud mora prihvatiti žalbu Komisije u predmetu C-294/13 P, ukine pobijanu presudu u dijelu u kojem je njome utvrđeno da se društvo Weichert ne može pozivati na privilegij protiv samooptuživanja i smanji novčanu kaznu solidarno izrečenu društvima Weichert i Del Monte, vodeći pritom računa o činjenici da je Weichert time što je odgovorio na zahtjeve za pružanje informacija premašio svoju pravnu obvezu, i
- naloži Komisiji snošenje troškova postupaka u svim fazama.

40 Komisija od Suda zahtijeva da:

- odbije žalbu u predmetu C-293/13 P i protužalbu društva Del Monte u predmetu C-294/13 P;
- odbije protužalbe društva Weichert u predmetima C-293/13 P i C-294/13 P;
- ukine točku 1. izreke pobijane presude i da donese konačnu odluku o sporu, i
- naloži društvima Del Monte i Weichert snošenje troškova različitih postupaka.

41 Odukom predsjednika Suda od 22. srpnja 2014. predmeti C-293/13 P i C-294/13 P spojeni su u svrhu usmenog postupka kao i presude.

O dopuštenosti protužalbe društva Weichert u predmetu C-293/13 P

Argumentacija stranaka

- 42 Komisija navodi da je, s obzirom na to da je tužba društva Weichert protiv sporne odluke podnesena izvan roka, ta odluka u odnosu na to društvo postala konačna, tako da se ovom protužalbom ne može izbjeći njezin obvezujući učinak u odnosu na društvo Weichert. Ukidanje pobijane presude i poništenje sporne odluke u dijelu u kojem se odnose na Del Monte bilo bi protivno interesima društva Weichert jer bi to društvo bilo isključivo odgovorno za izrečenu novčanu kaznu.
- 43 Društvo Del Monte smatra poput Komisije da je na Sudu da razmotri dopuštenost protužalbe društva Weichert.

- 44 Weichert navodi da ga je Opći sud ovlastio na intervenciju u spor utvrdivši da to društvo ima izravan i stvaran interes za rješenje spora te da stoga na njega izravno utječe ishod tog spora. U tom pogledu Opći sud je naveo da su društva Del Monte i Weichert u spornoj odluci bila smatrana gospodarskom jedinicom te im je naloženo solidarno plaćanje novčane kazne za povredu povezanu s ponašanjem društva Weichert. Ta razmatranja također su relevantna u okviru protužalbe.

Ocjena Suda

- 45 Kao što je Komisija istaknula, ukidanje pobijane presude i poništenje sporne odluke u dijelu u kojem se odnose na Del Monte bilo bi protivno interesima društva Weichert jer bi ono bilo isključivo odgovorno za plaćanje novčane kazne izrečene spornom odlukom koja je u odnosu na njega postala konačnom.
- 46 Sukladno ustaljenoj sudskoj praksi, pravni interes žalitelja postoji ako ishod žalbe može priskrbiti korist za stranku koja ju je podnijela (presuda Francuska/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, t. 43. i navedena sudska praksa).
- 47 Stoga protužalbu društva Weichert u predmetu C-293/13 P, koja je usmjerena na ukidanje pobijane presude i poništenje sporne odluke u dijelu u kojem se odnose na Del Monte, a kojom se ne može priskrbiti korist za društvo Weichert, treba proglasiti nedopuštenom.

O žalbi društva Del Monte u predmetu C-293/13 P

O interesu društva Weichert za podnošenje odgovora na žalbu

Argumentacija stranaka

- 48 Komisija ističe da je osporila postojanje interesa društva Weichert za intervenciju u postupak koji je doveo do pobijane presude jer je tužba društva Weichert protiv sporne odluke bila podnesena izvan roka te je ta odluka u odnosu na Weichert postala konačnom, tako da se žalbom društva Del Monte ne bi mogao izbjeći obvezujući učinak navedene odluke u odnosu na društvo Weichert. Iz tih istih razloga Komisija osporava interes društva Weichert za podnošenje odgovora na žalbu.
- 49 Društvo Del Monte poput Komisije smatra da je na Sudu da razmotri interes društva Weichert za podnošenje odgovora na žalbu. To društvo osim toga prigovara tome da se Weichert, kao intervenijent, koristi žalbom društva Del Monte kako bi obranio vlastito stajalište te traži od Suda da usredotoči svoju ocjenu na pitanja koja je postavio Del Monte.
- 50 Weichert osporava argumentaciju Komisije i društva Del Monte.

Ocjena Suda

- 51 U skladu s člankom 172. Poslovnika Suda svaka stranka u postupku pred Općim sudom koja ima interes da se žalba prihvati ili odbije može podnijeti odgovor na žalbu u roku od dva mjeseca od njezine dostave.
- 52 U predmetnom slučaju, suprotno onome za što se čini da smatraju Komisija i Del Monte, očito je da Weichert ima interes da žalba društva Del Monte u predmetu C-293/13 P bude odbijena. Naime, s obzirom na to da Weichert nije pravodobno osporio spornu odluku tako da je ona u odnosu na njega postala konačnom, on bi, u slučaju da Sud prihvati žalbu društva Del Monte u predmetu C-293/13 P, trebao sâm, a ne solidarno s društvom Del Monte, platiti izrečenu novčanu kaznu.

53 U skladu s time valja zaključiti da Weichert ima interes za podnošenje odgovora na žalbu.

O prvom žalbenom razlogu u predmetu C-293/13 P kojim se navodi da Weichert i Del Monte nisu činili gospodarsku jedinicu tijekom razdoblja trajanja povrede

Argumentacija stranaka

54 Del Monte prigovara Općem sudu to što ga je, kao društvo majku društva Weichert, smatrao odgovornim za ponašanje društva Weichert.

55 Kao prvo, Del Monte ističe da su Komisija i Opći sud priznali da Weichert nije uvijek slijedio njihove upute i da neke odluke Weicherta o utvrđivanju cijena možda nisu udovoljile očekivanjima društva Del Monte. Del Monte smatra da Weichert nije u bitnome primijenio upute društva Del Monte, tako da se ne može izvući zaključak o postojanju odlučujućeg utjecaja.

56 Posebno se ne može opravdati utvrđenje iz točke 208. pobijane presude prema kojem se iz dokaza u spisu ne može zaključiti da Weichert načelno nije slijedio upute društva Del Monte. Relevantan kriterij jest je li Weichert u bitnome slijedio te upute ili je svoje odluke o utvrđivanju cijena donio posve samostalno.

57 Predmetni dokazi odnose se na slučajeve u kojima je Weichert određivao svoje ponašanje samostalno i protivno očekivanjima društva Del Monte. Čak i da su druge odluke koje je Weichert donio načelno bile u skladu s očekivanjima društva Del Monte, što nije bio slučaj, to ne bi utjecalo na samostalnost društva Weichert.

58 Nadalje, Del Monte navodi da je u točkama 233., 237. i 240. pobijane presude Opći sud potvrdio da je Weichert u tri navrata izdao upute vanjskim savjetnicima da brane njegove interese protiv društva Del Monte. Ipak, u točki 236. pobijane presude taj sud je utvrdio da činjenica da društvo Del Monte nije moglo spriječiti društvo Weichert da brani svoje interese nije znak nesposobnosti društva Del Monte da izvršava odlučujući utjecaj na društvo Weichert. Ta tvrdnja je stoga u proturječju s ustaljenom sudskom praksom koja se odnosi na odgovornost društva majke jer bi priznanje da je Weichert djelovao samostalno u pogledu tih bitnih pitanja bilo nespojivo s postojanjem zajedničkog nadzora koji su nad društvom Weichert izvršavali Del Monte i komplementari društva Weichert.

59 Kao drugo, Del Monte ocjenjuje da se Opći sud ograničio na utvrđivanje stanovitog broja čimbenika za koje je smatrao da su društvu Del Monte priskrbili određeni utjecaj na društvo Weichert. Opći sud međutim nije nikada utvrdio da je taj utjecaj bio odlučujući i da je Weichert u bitnome slijedio upute društva Del Monte.

60 U tom pogledu, kao prvo, Del Monte ističe da sukladno njemačkom pravu u svojem svojstvu komanditora nije imao upravljačke ovlasti i ni na koji način nije mogao utjecati na razvojnu politiku društva Weichert.

61 Kao prvo, u skladu s člankom 7. stavkom 1. društvenog ugovora, Del Monte se mogao suprotstaviti samo mjerama koje nisu bile dijelom redovnog poslovanja. Nadalje, nijedna mjera iz članka 7. stavaka 2. i 3. društvenog ugovora nije bila dijelom redovnog poslovanja društva Weichert niti je bila povezana s ponašanjem društva Weichert na tržištu.

62 Naposljetku, u pogledu svoje mogućnosti da sazove skupštinu članova društva u svako doba, Del Monte podsjeća da su komplementari mogli staviti svoj veto na svaku mjeru predloženu na takvoj skupštini. Štoviše, u slučaju zastoja u odlučivanju komplementari su mogli sazvati arbitražni odbor za koji su bili sigurni da u njemu neće činiti manjinu.

- 63 Kao drugo, Del Monte smatra da putem nijednog od tih čimbenika, promatranih bilo zasebno bilo zajednički, koji su naveli Opći sud da utvrdi da je Del Monte izvršavao utjecaj na Weichert, ne može utvrditi postojanje takvog utjecaja.
- 64 Kad je riječ o društvenom ugovoru, Del Monte smatra da ravnoteža ovlasti koju je Opći sud utvrdio u točki 118. pobijane presude ne upućuje na postojanje odlučujućeg utjecaja.
- 65 Budući da su samo komplementari bili ovlašteni djelovati i potpisivati za račun društva Weichert, obvezivati ga u odnosu na treće i obvezivati treće u odnosu na njega, primati sredstva i njima raspolagati za njegov račun, voditi njegovu svakodnevnu upravu te neograničeno i solidarno preuzimati njegove obveze, na temelju navedene ravnoteže ovlasti i prava veta ne može se utvrditi odlučujući utjecaj.
- 66 Protivno onome što je smatrao Opći sud, prava veta kojima raspolaže Del Monte ne upućuju na postojanje odlučujeg utjecaja jer to društvo nije moglo donijeti godišnji proračun, investicijski plan ili plan zapošljavanja i osposobljavanja niti su ta prava veta utjecala na kontinuitet uprave koju su vodili komplementari društva Weichert.
- 67 Kad je riječ o vezama kapitala, Del Monte ocjenjuje da je pogrešno obrazloženje koje se nalazi u točki 125. pobijane presude, a prema kojem ga je visina njegova udjela u društvu Weichert motivirala na izvršavanje utjecaja na Weichert i odražavala određenu gospodarsku moć i, prema tome, mogućnost izvršavanja takvog utjecaja jer puka motivacija nema učinka na sposobnost izvršavanja odlučujućeg utjecaja, a određena gospodarska moć nije znak odlučujućeg utjecaja. Opći sud nije međutim naznačio nijedan element u vezi s visinom udjela WAL-a koji je mogao utjecati na samostalnost Weicherta u odnosu na upravljačke odluke i njegovo ponašanje na tržištu.
- 68 Kad je riječ o sporazumu o distribuciji, Del Monte smatra da nijedan od triju elemenata utvrđenih u točkama 135. do 149. pobijane presude ne otkriva njegov odlučujući utjecaj na društvo Weichert.
- 69 Kao prvo, nijedan element iz pobijane presude nije dokazao da je sporazum o distribuciji, sam za sebe ili zajedno s drugim čimbenicima, spriječio Weichert da posve samostalno odredi svoju tržišnu politiku. Radilo se o redovnom sporazumu između samostalnih gospodarskih subjekata. Iskazani interes društva Del Monte da Weichert prodaje svoje banane po višim cijenama ne odražava nikakvu sposobnost izvršavanja odlučujućeg utjecaja.
- 70 Nadalje, kad je riječ o informacijama koje je primio Del Monte, iz točke 157. pobijane presude proizlazi da su mehanizmi slanja informacija, zajedno s nadzornim mehanizmima iz društvenog ugovora, omogućavali društvu Del Monte jedino da utječe na tržišno ponašanje Weicherta, osobito na svakodnevno vođenje poslova, a ne da izvršava odlučujući utjecaj.
- 71 Naposljetku, četiri izravne intervencije društva Del Monte u marketing i cijene koje je obračunavao Weichert, navedene u točki 164. pobijane presude, pokazuju da je Del Monte želio pozicionirati svoju marku po višim cijenama i da je Weichert prodavao svoje banane po nižim cijenama. Te intervencije ne otkrivaju odlučujući utjecaj. Relevantno pitanje jest je li se Weichert trebao prilagoditi željama društva Del Monte. U točki 208. pobijane presude Opći sud ocijenio je da nije.
- 72 Komisija i Weichert osporavaju argumentaciju društva Del Monte kako u pogledu njezine dopuštenosti tako i u pogledu njezine osnovanosti.

Ocjena Suda

- 73 Kad je riječ o dopuštenosti prvog žalbenog razloga društva Del Monte, dovoljno je utvrditi da, protivno onome što navode Komisija i Weichert, iz argumentacije društva Del Monte nedvosmisleno proizlazi da ono ne osporava utvrđenja o činjenicama koje je iznio Opći sud ni njihovu ocjenu, nego isključivo njihovu pravnu kvalifikaciju.
- 74 Iz toga slijedi da je prvi žalbeni razlog dopušten.
- 75 Kad je riječ o meritumu, valja podsjetiti da iz ustaljene sudske prakse proizlazi da se ponašanje društva kćeri može pripisati društvu majci osobito kada to društvo kći, iako ima zasebnu pravnu osobnost, ne određuje samostalno svoje ponašanje na tržištu nego uglavnom provodi upute koje je dobilo od društva majke, uzimajući u obzir osobito gospodarske, organizacijske i pravne veze između tih dvaju pravnih subjekata (presude Akzo Nobel i dr./Komisija, C-97/08 P, EU:C:2009:536, t. 58.; Alliance One International i Standard Commercial Tobacco/Komisija i Komisija/Alliance One International i dr., C-628/10 P i C-14/11 P, EU:C:2012:479, t. 43., kao i Areva i dr./Komisija, C-247/11 P i C-253/11 P, EU:C:2014:257, t. 30.).
- 76 U svrhu preispitivanja može li društvo majka izvršavati odlučujući utjecaj na tržišno ponašanje svog društva kćeri, valja uzeti u obzir sve relevantne elemente koji se odnose na gospodarske, organizacijske i pravne veze između društva kćeri i društva majke i na taj način voditi računa o gospodarskoj stvarnosti (presuda Komisija/Stichting Administratiekantoor Portielje, C-440/11 P, EU:C:2013:514, t. 66.).
- 77 Osim toga, o stvarnom izvršavanju odlučujućeg utjecaja može se zaključiti iz skupa usklađenih dokaza, čak i ako nijedan od tih dokaza zasebno ne može potvrditi postojanje takvog utjecaja (vidjeti, u tom smislu, presudu Knauf Gips/Komisija, C-407/08 P, EU:C:2010:389, t. 65.).
- 78 Naposljetku, Sud je već presudio da izvršavanje zajedničkog nadzora od strane dvaju međusobno neovisnih društava majki nad njihovim društvom kćeri načelno nije protivno tvrdnji Komisije da postoji gospodarska jedinica koju čini jedno od društava majki i predmetno društvo kći (presuda Alliance One International i Standard Commercial Tobacco/Komisija i Komisija/Alliance One International i dr., C-628/10 P i C-14/11 P, EU:C:2012:479, t. 101.).
- 79 U predmetnom slučaju, kad je riječ, kao prvo, o sposobnosti društva Del Monte da izvršava odlučujući utjecaj na društvo Weichert, Opći sud je najprije u točki 118. pobijane presude okvalificirao prava društva Del Monte iz članka 7. stavaka 2. do 4., članka 8. stavka 2. i članka 9. stavaka 2. do 5. društvenog ugovora kao ona koja dokazuju zajednički nadzor koji nad društvom Weichert izvršava Del Monte i obitelj Weichert i kao ona koja upućuju na sposobnost društva Del Monte da izvršava odlučujući utjecaj na društvo Weichert.
- 80 Nadalje, u točki 125. pobijane presude Opći sud je okvalificirao postojeće veze kapitala između društva Del Monte i Weichert kao one koje odražavaju sposobnost društva Del Monte da izvršava utjecaj nad društvom Weichert.
- 81 Naposljetku, Opći sud je u točki 150. pobijane presude okvalificirao prava i obveze društva Del Monte iz članka 2. točke (a), članaka 3. i 4., članka 9. stavka 3. i članka 11. društvenog ugovora kao ona koja jačaju gospodarsku i pravnu sposobnost društva Del Monte da utječe na svakodnevno vođenje poslova društva Weichert.
- 82 Opći sud je te pravne kvalifikacije utemeljio ponajprije na sljedećim ocjenama utvrđenih dokaza.

- 83 Kao prvo, u točkama 101. i 118. pobijane presude Opći sud je ocijenio da iz članka 7. stavaka 2. i 3. društvenog ugovora proizlazi da niz važnih radnji koje su nužno, makar i neizravno, utjecale na upravljanje društvom Weichert nisu mogle biti izvršene bez suglasnosti komanditora i da je taj ugovor odražavao „ravnotežu ovlasti“ između komplementara i komanditora.
- 84 Kao drugo, u točki 125. pobijane presude Opći sud je utvrdio da je financijski interes društva Del Monte u aktivnostima društva Weichert očito motivirao društvo Del Monte da utječe na Weichert i da je visina njegova udjela u kapitalu odražavala određenu gospodarsku moć.
- 85 Kao treće, u točki 139. pobijane presude Opći sud je primijetio da je Del Monte imao dvostruki interes za izvršavanje nadzora nad cijenama koje je obračunavao Weichert jer one nisu samo utjecale na prihod tog društva, a time i na dobit njegovih dioničara, već su izravno utjecale i na cijene koje je Del Monte postigao za banane isporučene Weichertu na temelju sporazuma o distribuciji.
- 86 Kao četvrto, u točki 149. pobijane presude Opći sud navodi da s obzirom na to da je Del Monte imao ugovornu mogućnost da značajno utječe na količinu banana koje je dostavljao Weichertu i da je isti bio obvezan otkupiti gotovo čitavu količinu banana od društva Del Monte, Del Monte je mogao izvršavati značajan pritisak na društvo Weichert.
- 87 U tim okolnostima, temeljem argumentacije koju je istaknuo Del Monte u okviru ovog postupka ne može se utvrditi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava time što je okvalificirao sve predmetne gospodarske, organizacijske i pravne veze tako da dokazuju sposobnost društva Del Monte da izvršava odlučujući utjecaj na društvo Weichert.
- 88 Kao prvo, činjenica da je Del Monte bio pravno isključen iz tekućeg vođenja poslova društva Weichert i da mu njegova prava veta nisu dopuštala da, među ostalim, donese proračun ne može u potpunosti isključiti mogućnost da je Del Monte izvršavao odlučujući utjecaj na ponašanje Weichtera na predmetnom tržištu. Naime, druge su mu okolnosti, osobito one spomenute u točkama 79. do 86. ove presude, omogućile takvu sposobnost.
- 89 Nadalje, zbog istih razloga, činjenica da je Weichert u tri navrata izdao upute vanjskim savjetnicima da brane njegove interese u odnosu na Del Monte ne može dokazati nesposobnost društva Del Monte da izvršava odlučujući utjecaj na ponašanje društva Weichert na predmetnom tržištu.
- 90 Naposljetku, u kontekstu svih gospodarskih, organizacijskih i pravnih veza koje su, prema utvrđenjima Općeg suda, postojale između društava Del Monte i Weichert, činjenica da je Del Monte imao ugovornu mogućnost izvršavanja značajnog utjecaja na količinu banana koje je isporučivao Weichertu i da je Weichert bio obvezan otkupiti gotovo čitavu tu količinu od društva Del Monte omogućila je Općem sudu da u točki 149. pobijane presude utvrdi ne samo da je Del Monte mogao izvršavati značajan pritisak na društvo Weichert, već i izvršavati odlučujući utjecaj na njega.
- 91 Kao drugo, kad je riječ o stvarnom izvršavanju odlučujućeg utjecaja društva Del Monte na društvo Weichert, Opći sud je u točki 158. pobijane presude, s jedne strane, činjenicu da je Del Monte primio informacije koje nadilaze one koje su zahtijevane člankom 4. sporazuma o distribuciji okvalificirao kao jasan indicij izvršavanja utjecaja.
- 92 S druge strane, u točki 220. pobijane presude Opći sud je dokaze koji se odnose na razmjenu informacija između društava Del Monte i Weichert okvalificirao kao indicij izvršavanja odlučujućeg utjecaja društva Del Monte na društvo Weichert tijekom razdoblja trajanja povrede.

- 93 Opći sud utemeljio je te pravne kvalifikacije, među ostalim, na sljedećim ocjenama utvrđenih dokaza:
- izvještaji koje je društvo Weichert između svibnja 2000. do 1. siječnja 2003. svakog tjedna slalo društvu Del Monte i u kojima su bile naznačene, u odnosu na Del Monte, Dole, Chiquitu i druge dobavljače banana i na svako geografsko tržište o kojem je riječ, predmetne količine, službene cijene i stvarne cijene, odnosno „probne stvarne neto cijene“, bili su dodatni izvor informacija izravno povezan sa stavljanjem banana na tržište i stoga s tekućim vođenjem poslova društva Weichert (točke 152. do 155. pobijane presude);
 - zbog redovnog tjednog slanja tih izvještaja društvo Del Monte stalno je raspolagalo informacijama koje su mu omogućavale da široko i detaljno razumije tržište, uključujući položaj društva Weichert (t. 156. pobijane presude);
 - ti izvještaji predstavljali su informacije koje su bile zatražene i dobivene izvan ugovornog okvira (t. 158. pobijane presude);
 - razmjena informacija između društava Del Monte i Weichert otkriva izravnu intervenciju društva Del Monte u marketing i cijene koje je obračunavao Weichert, iznimno detaljne upute o politici cijena koju je trebalo usvojiti, koje su uključivale bročane iznose, sastanke i telefonske razgovore o tome, izričit nalog za svakodnevno pružanje informacija o tržišnim pregovorima, otvoren pritisak u odnosu na zalihe te objašnjenja ili opravdanja Weicherta o njegovu tekućem upravljanju (t. 175. i 203. pobijane presude);
 - Del Monte je imao stvarnu sposobnost izvršavanja značajnog utjecaja na zalihe društva Weichert i u praksi je izvršavao snažan pritisak na tog poduzetnika prijeteci mu da će smanjiti opseg tjedne isporuke banana „na razinu dozvola Interfructa, odnosno, na +/- 60.000 kutija tjedno“ bez pozivanja na ikakav slučaj više sile, odnosno na količinu manju od minimalnog praga određenog sporazumom o distribuciji, a to je smanjenje moglo otežati odnose Weicherta s njegovim klijentima (t. 185. do 187. pobijane presude);
 - Del Monte je strogo nadzirao ponašanje Weicherta na tržištu te je čak i izravno intervenirao u određivanje njegove politike cijena (t. 204. pobijane presude);
 - odgovori Weicherta otkrivaju da se on osjećao obveznim odgovarati društvu Del Monte za svoje odluke o cijenama i da je pokušavao udovoljiti njegovim očekivanjima (t. 205. pobijane presude);
 - s obzirom na rizike kojima su bile izložene zalihe društva Weichert i na povremena smanjenja tih zaliha, Weichert je bio obvezan slijediti upute društva Del Monte kako bi izbjegao vlastiti stečaj, a taj se strah očito prenio na njegova dobavljača (t. 207. pobijane presude);
 - iako, kao što je Komisija sama priznala u uvodnoj izjavi 424. sporne odluke, odluke Weicherta o cijenama nisu mogle udovoljiti očekivanjima društva Del Monte, iz dokaza u pisanom obliku koje je pribavila Komisija ne može se zaključiti da Weichert načelno nije, prema riječima tužitelja, „slijedio upute društva Del Monte“ i da je na tržištu djelovao samostalno (t. 208. pobijane presude).
- 94 U pogledu tih tvrdnji i činjeničnih ocjena, koje Sud ne može zamijeniti svojim, Općem sudu se ne može prigovoriti da je počinio pogrešku koja se tiče prava time što je sve informacijekoje je društvo Del Monte zatražilo i dobilo kao i upute, popraćene prijetnjama i pritiscima, koje je Del Monte izdavao Weichertu, okvalificirao kao takve da dokazuju da je Del Monte stvarno izvršavao odlučujući utjecaj nad društvom Weichert.
- 95 Argumentacija koju je Del Monte istaknuo u okviru ovog postupka ne može dovesti u pitanje utvrđenje.

- 96 Budući da Del Monte naglašava da svi dokazi koji se odnose na njegovu razmjenu informacija s društvom Weichert dokazuju da se Weichert ponašao protivno očekivanjima društva Del Monte, s jedne strane, valja napomenuti, kao što je navela nezavisna odvjetnica u točkama 101., 103. i 104. svojeg mišljenja, da nije potrebno da društvo kći slijedi sve upute svojeg društva majke, osim ako je nepoštovanje izdanih uputa pravilo, kako bi se dokazalo postojanje odlučujućeg utjecaja.
- 97 Kao što je nezavisna odvjetnica navela u točkama 108. i 109. svojeg mišljenja, Opći sud je ocijenio da dokazi koji su mu podneseni nisu, svi zajedno, mogli utvrditi da je Weichertovo nepoštovanje uputa koje mu je izdavao Del Monte bilo pravilo.
- 98 S druge strane, time što je utvrdio da je Del Monte pribavio, na svoj zahtjev i prelazeći svoja prava, aktualne informacije o stanju na predmetnom tržištu banana, da je Weichertu izdavao detaljne upute o ponašanju koje je isti trebao usvojiti na tom tržištu, da su te upute bile popraćene prijetnjama koje su se temeljile na znatnom pritisku koji je vršio na Weichert i da je Weichert, pribojavajući se vlastitog stečaja, pokušao udovoljiti očekivanjima društva Del Monte, Opći sud je raspolagao skupom dokaza pomoću kojih je utvrdio da je Del Monte, zajedno s komplementarima društva Weichert, stvarno izvršavao odlučujući utjecaj na društvo Weichert.
- 99 Iz toga slijedi da Opći sud nije počinio pogrešku koja se tiče prava kad je okvalificirao sve informacije koje je Del Monte zatražio i dobio kao i upute, popraćene prijetnjama i pritiscima, koje je Del Monte izdao Weichertu, kao takve da dokazuju stvarno izvršavanje odlučujućeg utjecaja društva Del Monte nad društvom Weichert.
- 100 S obzirom na sva prethodna razmatranja prvi žalbeni razlog u predmetu C-293/13 P treba odbaciti.

O drugom žalbenom razlogu u predmetu C-293/13 P koji se odnosi na iskrivljavanje dokaza

Argumentacija stranaka

- 101 Del Monte prigovara Općem sudu da je svoje utvrđenje o stvarnom utjecaju društva Del Monte nad društvom Weichert utemeljio na iskrivljanju dokaza.
- 102 Kao prvo, prava veta kojima raspolaže Del Monte i koja su predviđena u članku 7. stavku 3. društvenog ugovora ne dopuštaju da bude utvrđeno, protivno onome što se nalazi u točkama 100. i 101. pobijane presude, da ta prava utječu, makar i neizravno, na upravljanje društvom Weichert. Nijedno od tih prava veta nije se odnosilo na ponašanje Weichtera na tržištu, koje su određivali isključivo komplementari.
- 103 Kao drugo, Del Monte smatra da je Opći sud iskrivio značenje društveni ugovor time što je u točki 114. pobijane presude ocijenio da činjenica da su komplementari imali pravo veta na sve odluke Weichtera ne proizlazi iz odredaba tog ugovora. To utvrđenje protivno je utvrđenjima Općeg suda prema kojima:
- Weichertom su upravljali i predstavljali ga isključivo komplementari te stoga nijedna mjera upravljanja, imenovanja ili opoziva nije mogla biti donesena protiv njihove volje;
 - Komplementari su prethodnu suglasnost društva Del Monte trebali samo za ograničen broj mjera od kojih nijedna, osim proračuna i investicijskog plana i plana zapošljavanja i osposobljavanja, nije bila dijelom redovnog tijeka poslovanja;
 - Komplementari su mogli istaknuti veto na izmjene društvenog ugovora, financijske izvještaje, razrješenje komplementara s upravljačkih funkcija, imenovanje financijskog revizora kao i na svaku odluku koja se može donijeti na skupštini članova društva te su samo komplementari mogli donijeti

sve upravljačke akte ili akte o zastupanju članova društva, godišnje prijedloge proračuna, investicijske planove i planove zapošljavanja i osposobljavanja, izraditi financijske izvještaje i prenositi svoje dionice u društvu.

- 104 Osobito, društvo Del Monte naglašava da Opći sud nije ukazao ni na jednu odluku koju je Del Monte mogao nametnuti ili koju je stvarno nametnuo društvu Weichert protiv veta koje su uložili komplementari i da nije donesena nijedna odluka te vrste.
- 105 Kao treće, Del Monte ocjenjuje da je Opći sud samo iskrivljenjem činjenica mogao odbiti njegov argument prema kojem Del Monte nije mogao opozvati, zamijeniti pa čak ni istaknuti svoje veto na imenovanje članova uprave društva Weichert time što je ocijenio da je bilo dovoljno utvrditi da je za svaku izmjenu društvenog ugovora bio potreban konsenzus članova društva.
- 106 Kao četvrto, Del Monte ističe da je Opći sud iskrivio značenje članka 9. stavka 5. društvenog ugovora time što je utvrdio da navod da je za odluke arbitražnog odbora bila potrebna jednostavna većina nije održiv i da su time te odluke nužno bile povoljne za komplementare te da se, u svakom slučaju, opseg predmetne prednosti mora sagledati u kontekstu posebnih ovlasti skupštine članova društva.
- 107 U tom pogledu Del Monte navodi da je nesporno da je podjela prava glasa u okviru tog odbora bila sljedeća: naime, tri glasa su imali komplementari, jedan glas Del Monte a postojala su i dva neutralna glasa. Osim toga, društveni ugovor nije sadržavao nijednu odredbu kojom se zahtijevala kvalificirana većina. Naposljetku, budući da je Del Monte isključen iz uprave Weicherta, skupština članova društva bila je jedino upravljačko tijelo u kojem je Del Monte bio predstavljen. Stoga je mehanizam predviđen društvenim ugovorom u slučaju zastoja u odlučivanju upućivao na podjelu ovlasti.
- 108 Kao peto, Del Monte smatra da je Opći sud u točki 118. pobijane presude iskrivio njegovu izjavu prema kojoj je društveni ugovor odražavao „ravnotežu ovlasti“ između društva Del Monte i komplementara tako što je tu izjavu protumačio kao potvrdu postojanja odlučujućeg utjecaja. Odnosno, jasno je da takvo tumačenje nije u skladu sa sadržajem te izjave.
- 109 Kao šesto, Del Monte ističe da je Opći sud prilikom navođenja izjava društava Dole i Chiquita u točkama 212. do 214. pobijane presude iste iskrivio. Opći sud je u tim točkama zaključio da prva i druga izjava društva Dole sadrže dokaz o tome da je strategija društva Del Monte bila odrediti cijene istovjetne cijenama društva Dole. Na taj je način Opći sud ignorirao sadržaj druge izjave društva Dole, koja potvrđuje da je Weichert, a ne Del Monte, želio dovesti marku Del Monte na razinu marke Dole, navodeći da je ta druga izjava nerazdvojiva od prve izjave društva Dole.
- 110 Del Monte međutim to smatra netočnim s obzirom na to da je druga izjava društva Dole kasnijeg datuma, da ona odgovara na detaljno pitanje Komisije i da precizira i izričito upotpunjuje informacije iz prve izjave. Unatoč tome, Opći sud je protumačio da je prva izjava društva Dole kontradiktorna drugoj izjavi.
- 111 Treća izjava društava Dole i Chiquita potpuno je jasna i može dovesti samo do zaključka da je Del Monte bio nezadovoljan tržišnom strategijom društva Weichert i da je primijenio vlastitu strategiju kad je počeo stavljati svoje banane na tržište putem svojih društava kćeri koja su bila u njegovu stopostotnom vlasništvu. Kad je Dole potvrdio da je bio nezadovoljan marketinškim rezultatima društva Weichert, Opći sud je ograničio opseg tog nezadovoljstva na dobit unatoč činjenici da je bilo jasno da se nezadovoljstvo društva Del Monte odnosilo na tržišnu strategiju društva Weichert.
- 112 Prema mišljenju društva Del Monte iz navedenih izjava jasno proizlazi da Del Monte nije mogao izvršavati odlučujući utjecaj na tržišnu strategiju Weicherta.

- 113 Del Monte navodi da je Opći sud, osim toga, iskrivio četvrtu izjavu društva Dole time što je sugerirao da je Del Monte izmijenio strategiju nakon odvajanja Weicherta na kraju razdoblja trajanja povrede. To tumačenje nije u skladu s izjavom društva Chiquita i pregovorima između društava Del Monte i Weichert koji pokazuju kontinuirano neslaganje između tih dvaju društava u odnosu na pozicioniranje banana društva Del Monte. Drugi element iz te izjave društva Dole potvrdio je to kontinuirano neslaganje.
- 114 Kao sedmo, Del Monte navodi da je Opći sud u točki 236. pobijane presude iskrivio dopis koji je 27. ožujka 1997. društvu Del Monte za račun Weicherta uputio vanjski savjetnik u svrhu obrane interesa društva Weichert u odnosu na Del Monte. Taj dopis jasno je pokazao da je Weichert postupao protivno interesima društva Del Monte, tako da je njime zanijekano postojanje odlučujućeg utjecaja. Ipak, Opći sud odbacio je argument društva Del Monte time što je ocijenio da su komplementari branili svoje interese protiv komanditora, dok iz navedenog dopisa nedvosmisleno proizlazi da isti nije bio poslan za račun komplementara, već Weicherta.
- 115 Kao osmo, Del Monte ocjenjuje da je u točki 238. pobijane presude Opći sud iskrivio odgovor na tužbu koji je podnio Weichert u sporu protiv WAL-a time što je odbacio podnesenu argumentaciju iz jedinog razloga da predmetni postupak nije pokrenuo Weichert, nego Del Monte. Pitanje o tome tko je pokrenuo postupak ne utječe na sadržaj takvog odgovora.
- 116 Kao deveto, Del Monte tvrdi da je u točki 259. pobijane presude Opći sud iskrivio dokaz koji se odnosi na činjenicu da rezultati društva Weichert nisu bili konsolidirani u izvještajima društva Del Monte time što ga je odbacio kao potpuno irelevantan iz razloga što je Weichert društvo osoba. Ni iz čega se ne može utvrditi postojanje razlike između pravila konsolidacije koja se primjenjuju na društva osoba i onih koja se primjenjuju na druge oblike poduzetnika.
- 117 Kao deseto, Opći sud iskrivio je dokaze time što nije vodio računa o povezanosti dokaza o suprotnom. Opći sud je samo ispitao potvrđuju li ti dokazi, svaki zasebno, nepostojanje odlučujućeg utjecaja te je zaključio da tome nije tako. Opći sud je ipak propustio ispitati dovode li svi ti dokazi zajedno u pitanje postojanje odlučujućeg utjecaja.
- 118 Stajalište društva Del Monte jest da navedeni dokazi zajedno nisu dostatni za utvrđenje da je Del Monte vršio takvu vrstu utjecaja zbog kojeg Weichert nije mogao samostalno odrediti svoje ponašanje na tržištu i zbog kojeg je, u bitnome, slijedio upute društva Del Monte.
- 119 Weichert smatra da Del Monte ne osporava iskrivljavanje dokaza, već samo dovodi u pitanje ocjenu dokaza koju je izvršio Opći sud.
- 120 Komisija smatra da iz obrazloženja Općeg suda ne proizlazi nikakvo iskrivljavanje dokaza.

Ocjena Suda

- 121 Prvi, treći, peti i osmi do deseti argument društva Del Monte valja odmah odbaciti jer njima očito nije istaknut nijedan prigovor o iskrivljavanju dokaza koje je počinio Opći sud, odnosno njima nisu detaljno navedeni iskrivljeni elementi te stoga nisu u skladu sa sudskom praksom.
- 122 Iako drugi, četvrti, šesti i sedmi argument društva Del Monte doista sadržavaju detaljne prigovore o iskrivljavanju dokaza, ipak valja utvrditi da nisu osnovani.
- 123 Kad je riječ o drugom argumentu društva Del Monte, kao što je navela i nezavisna odvjetnica u točkama 131. i 132. svog mišljenja, tvrdnju Općeg suda u točki 114. pobijane presude prema kojoj „činjenica da je komplementar imao [...] pravo veta na ‚sve‘ odluke društva ne proizlazi iz odredaba

društvenog ugovora“ treba tumačiti s obzirom na točke pobijane presude koje joj prethode i koje se odnose na drugu rečenicu članka 9. stavka 2. društvenog ugovora, odnosno na odredbu koja se odnosi samo na određene odluke skupštine članova društva iz članka 9. stavka 4. tog ugovora.

- 124 U pogledu četvrtog argumenta društva Del Monte valja, s jedne strane, utvrditi, kao što je navela nezavisna odvjetnica u točki 143. svog mišljenja, da članak 9. stavak 5. društvenog ugovora ne sadrži nijedan navod kojim se preciziraju pravila o većini primjenjiva na donošenje odluka u okviru arbitražnog odbora. S druge strane, Del Monte ne navodi točno na koji način je Opći sud iskrivio tu odredbu time što je u točki 116. pobijane presude potvrdio da se „predmetni opseg prednosti mora razmotriti u kontekstu posebnih ovlasti skupštine članova društva“.
- 125 Što se tiče šestog argumenta, potrebno je utvrditi, kao što je to navela i nezavisna odvjetnica u točkama 152. i 153. svojeg mišljenja, da dotične izjave društava Chiquita i Dole nisu bile sasvim jasne te da su stoga podložne tumačenju. Budući da nije jasno da je tumačenje koje je primijenio Opći sud očito proturječno sadržaju navedenih izjava, navodno iskrivljavanje ne može se utvrditi.
- 126 Naposljetku, sedmi argument društva Del Monte ne može se prihvatiti s obzirom na to da tvrdnja Općeg suda prema kojoj „činjenica da neki član društva pozove pravnog savjetnika kako bi se upoznao sa svojim pravima i obranio se od osobe za koju sumnja da ih ne poštuje“ nije protivna sadržaju dopisa koji je vanjski savjetnik za račun društva Weichert 27. ožujka 1997. poslao društvu Del Monte, a koji je, kao što je navela nezavisna odvjetnica u točkama 157. i 158. svojeg mišljenja, sročten nejasno s obzirom na to da se u njegovom uvodu navodi da se daje mišljenje društvu, dok je argumentacija izložena u ime M. W.-a, odnosno izričito, u ime M. W.-a i Weicherta zajedno.
- 127 S obzirom na sva prethodna razmatranja drugi žalbeni razlog u predmetu C-293/13 P valja odbiti.

O trećem žalbenom razlogu u predmetu C-293/13 P koji se odnosi na teret dokazivanja

Argumentacija stranaka

- 128 Del Monte navodi da je Opći sud, iako je presudio da je teret dokazivanja postojanja odlučujućeg utjecaja u predmetnom slučaju na Komisiji, u nekoliko navrata prebacio taj teret. Sljedeća obrazloženja podrazumijevaju presumpciju odlučujućeg utjecaja koju Del Monte valja oboriti.
- 129 Kao prvo, Opći sud je u točki 113. pobijane presude presudio, u pogledu prava veta komplementara iz članka 9. stavka 2. društvenog ugovora, da je skupština članova društva, sukladno članku 9. stavcima 3. i 4. tog ugovora, imala precizno utvrđene ovlasti, odnosno da se radilo o „situaciji u kojoj mogućnost da Del Monte izvršava odlučujući utjecaj na ponašanje društva Weichert na dotičnom tržištu nije mogla biti potpuno isključena.“
- 130 Kao drugo, u točki 208. pobijane presude Opći sud je utvrdio da iako „odluke Weicherta o cijenama nisu mogle udovoljiti očekivanjima društva Del Monte, iz prikupljenih pisanih dokaza ne može se zaključiti [...] da Weichert načelno nije slijedio ‚upute društva Del Monte‘ [...] i da je na tržištu djelovao samostalno.“
- 131 Kao treće, u točkama 237. i 238. pobijane presude Opći sud je ocijenio da „izvadak iz odgovora na tužbu od 15. svibnja 2002. koji je Weichert podnio jednom njemačkom sudu, u okviru spora protiv WAL-a [u kojem je] navedeno da se ukupna dodana gospodarska vrijednost društva Weichert, odnosno nabava, marketing i logistika, može pripisati isključivo komplementarima i da je uloga WAL-a u tom društvu bila ograničena na financijsko sudjelovanje [...] ne isključuje zaključak o postojanju odlučujućeg utjecaja.“

- 132 Kao četvrto, u točki 260. pobijane presude Opći sud je u odnosu na nepostojanje konsolidiranih izvještaja društava Del Monte i Weichert presudio da „nepostojanje takve konsolidacije ne znači nužno [...] nemogućnost utvrđenja [...] postojanja odlučujućeg utjecaja.“
- 133 A da je pravilno primijenio načela koja uređuju teret dokazivanja, Opći sud bi vjerojatno bio morao ispitati dovode li pravo veta komanditora, činjenica da cijene Weicherta nisu ispunile očekivanja društva Del Monte i pismena Weicherta podnesena njemačkim sudovima te nepostojanje konsolidiranih izvještaja u sumnju navod Komisije o postojanju odlučujućeg utjecaja društva Del Monte na Weichert kako bi utvrdio da taj navod ne udovoljava zahtijevanom stupnju dokazanosti.
- 134 Weichert i Komisija osporavaju argumentaciju društva Del Monte.

Ocjena Suda

- 135 Valja utvrditi da argumentacija društva Del Monte, navedena u potporu njegovu trećem žalbenom razlogu, proizlazi iz pogrešnog tumačenja pobijane presude.
- 136 Ponajprije valja navesti, kao što to priznaje i Del Monte, da iz točaka 104. i 221. pobijane presude nedvojbeno proizlazi da je Opći sud utvrdio da Komisija snosi teret dokazivanja suodgovornosti društva Del Monte za povredu koju je počinio Weichert.
- 137 Nadalje, Opći sud je u točkama 98. do 220. pobijane presude ispitao je li Komisija zadovoljila navedeni teret te je utvrdio da su dokazi na koje se Komisija oslonila mogli utvrditi navedenu odgovornost.
- 138 Naposljetku, u točkama 222. do 265. navedene presude Opći sud je ispitao jesu li dokazi i argumenti društva Del Monte mogli osporiti zaključak Komisije prema kojem se povreda koju je počinio Weichert pripisuje društvu Del Monte.
- 139 Kao što je u točki 117. svojeg mišljenja navela nezavisna odvjetnica, takva analiza ne podrazumijeva prebacivanje tereta dokazivanja.
- 140 To prebacivanje tereta dokazivanja ne podrazumijeva ni činjenicu da je Opći sud, u točkama 113. i 208. pobijane presude, odbio tezu društva Del Monte prema kojoj su okolnosti predviđene u tim točkama mogle isključiti stvarno izvršavanje odlučujućeg utjecaja društva Del Monte na društvo Weichert. U navedenim točkama Opći sud je samo odgovorio na navode društva Del Monte u odnosu na pripisivost povrede.
- 141 Iz toga slijedi da treći žalbeni razlog u predmetu C-293/13 P valja odbiti.

O četvrtom žalbenom razlogu u predmetu C-293/13 P, koji se odnosi na načelo in dubio pro reo

Argumentacija stranaka

- 142 Del Monte navodi da je Opći sud povrijedio načelo *in dubio pro reo* time što ga je smatrao odgovornim za ponašanje Weicherta unatoč činjenici da elementi iz spisa ostavljaju sumnju u vezi s tim je li on izvršavao odlučujući utjecaj na Weichert.
- 143 Iz sudske prakse proizlazi da Komisija mora prikupiti dokaze koji su dovoljno precizni i usklađeni kako bi mogla steći čvrsto uvjerenje o nastanku navodne povrede. Ako nijedan dokaz zasebno ne može potvrditi takvo uvjerenje, tada je potrebno da ga potvrde svi dokazi zajedno.

- 144 U predmetnom su slučaju brojni elementi doveli u pitanje navod prema kojem je Del Monte u bitnome odredio ponašanje Weicherta na predmetnom tržištu. Dakako, Opći sud je odbacio sve te elemente jer je smatrao da ne dokazuju nepostojanje odlučujućeg utjecaja. Čak i da je to točno, sumnje koje su navedeni elementi bacili na tvrdnju Komisije o odlučujućem utjecaju opravdale bi primjenu načela *in dubio pro reo*.
- 145 Weichert smatra da Del Monte dovodi u pitanje činjeničnu ocjenu Općeg suda iz koje proizlazi da nijedan element na koji se poziva Del Monte ne može baciti dostatnu sumnju na zaključak Komisije.
- 146 Budući da Del Monte zahtijeva ponovnu ocjenu dokaza, Komisija isto tako smatra da je taj žalbeni razlog nedopušten. Osim toga, ona tvrdi da iz ocjene argumenata društva Del Monte koju je izvršio Opći sud proizlazi da je taj sud smatrao da dokazi u dovoljnoj mjeri potvrđuju izvršavanje odlučujućeg utjecaja a da u tom pogledu nije ukazao ni na kakvu sumnju.

Ocjena Suda

- 147 Kad je riječ o dopuštenosti četvrtog žalbenog razloga društva Del Monte, valja napomenuti da Del Monte Općem sudu prigovara da je počinio pogrešku koja se tiče prava time što je povrijedio načelo *in dubio pro reo* pa je stoga taj razlog dopušten.
- 148 U pogledu merituma dovoljno je utvrditi da je Opći sud iz svih dokaza kojima je raspolagao zaključio da je Del Monte tijekom razdoblja trajanja povrede izvršavao odlučujući utjecaj na društvo Weichert.
- 149 A kako je ocjena Općeg suda bila, s jedne strane, zaključna i dakle lišena svake sumnje kao i da, s druge strane, nije sadržavala pogrešku koja se tiče prava, kao što je utvrđeno u okviru ispitivanja prvog žalbenog razloga, nameće se zaključak da u predmetnom slučaju nisu bili ispunjeni uvjeti za primjenu načela *in dubio pro reo*.
- 150 Iz toga slijedi da je četvrti žalbeni razlog u predmetu C-293/13 P potpuno neutemeljen i da ga stoga treba odbiti.

O petom žalbenom razlogu u predmetu C-293/13 P, koji se odnosi na nepostojanje jedinstvene i trajne povrede

Argumentacija stranaka

- 151 Del Monte navodi da je Opći sud povrijedio članak 81. stavak 1. UEZ-a time što je utvrdio da je Del Monte s društvima Dole i Chiquita sudjelovao u jedinstvenoj i trajnoj povredi, dok je istodobno priznao da Weichert nije znao za razmjenu informacija između društava Chiquita i Dole. Obrazloženje Općeg suda u točkama 590. do 651. pobijane presude počiva na umjetnoj podjeli njegove analize usmjerene, s jedne strane, na protupravno ponašanje i, s druge strane, na odgovornost jer se subjektivnim elementom bavi samo u kontekstu odgovornosti.
- 152 Prema mišljenju društva Del Monte, činjenica da Weichert nije znao za navedene razmjene informacija nije samo olakotna okolnost za određivanje iznosa novčane kazne, već ključan element za utvrđivanje postojanja jedinstvene i trajne povrede. Usklađena djelovanja ne predstavljaju jedinstvenu i trajnu povredu ako se može utvrditi da se radilo o ostvarivanju zajedničkog cilja i poznavanju i/ili pripremanju ili prihvaćanju rizika u vezi sa sudjelovanjem u čitavom zabranjenom sporazumu. Društvo Del Monte smatra da taj kriterij stoga sadržava objektivne i subjektivne elemente pri čemu subjektivni element, kad je riječ o Weichertu, nedostaje.

- 153 Weichert podupire argumentaciju društva Del Monte i dodaje da se, u dijelu u kojem je Opći sud u točki 593. pobijane presude presudio da su dvostrani pregovori između društava Dole i Chiquita kao i pregovori između društava Dole i Weichert bili povezani i komplementarni, on oslonio isključivo na okolnost prema kojoj je Dole sudjelovao u ta dva oblika pregovora. Ali kad bi to bilo dovoljno, tada bi se čitav niz dvostranih pregovora kojima se krši članak 81. UEZ-a mogao smatrati jedinstvenom i trajnom povredom.
- 154 Weichert smatra da takva pogreška koja se tiče prava dovodi do poništenja čitave sporne odluke s obzirom na to da utvrđenje trajne i jedinstvene povrede ne može biti izvedeno iz preostalog dijela te odluke.
- 155 Komisija osporava argumentaciju društava Del Monte i Weichert.

Ocjena Suda

- 156 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, povreda članka 81. stavka 1. UEZ-a može biti posljedica ne samo izdvojenog djela, već također niza djela ili čak trajnog ponašanja, čak i ako jedan ili više elemenata tog niza djela ili tog trajnog ponašanja može isto tako sam po sebi i zasebno predstavljati povredu navedene odredbe. Ako različita djela čine „sveobuhvatni plan“ jer njihov istovjetni cilj narušava tržišno natjecanje na zajedničkom tržištu, Komisija može pripisati odgovornost za ta djela na temelju sudjelovanja u čitavoj povredi (presuda Komisija/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, t. 41. i navedena sudska praksa).
- 157 Poduzetnik koji je u takvoj jedinstvenoj i složenoj povredi sudjelovao vlastitim ponašanjem, obuhvaćenim pojmom sporazuma ili usklađenog djelovanja koji imaju protutržišni cilj u smislu članka 81. stavka 1. UEZ-a i usmjerenim na pridonosenje počinjenju čitave povrede, može biti odgovoran i za ponašanja drugih poduzetnika u okviru iste povrede tijekom čitavog razdoblja svog sudjelovanja u navedenoj povredi. Takav je slučaj kad se utvrdi da je navedeni poduzetnik vlastitim ponašanjem nastojao pridonijeti zajedničkim ciljevima svih sudionika i da je znao za protupravna ponašanja koja su drugi poduzetnici planirali ili izvršavali pri ostvarivanju istih ciljeva, ili koje je mogao razumno predvidjeti te da je bio spreman snositi povezani rizik (presuda Komisija/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, t. 42. i navedena sudska praksa).
- 158 Poduzetnik je stoga mogao sudjelovati u svim protutržišnim ponašanjima koja čine jedinstvenu i trajnu povredu, u kojem slučaju mu Komisija može pripisati odgovornost za sva ta ponašanja pa stoga i za čitavu tu povredu. Poduzetnik je također mogao izravno sudjelovati samo u dijelu protutržišnih ponašanja koja čine trajnu i jedinstvenu povredu, ali pritom biti svjestan svih drugih protutržišnih ponašanja koja planiraju ili izvršavaju drugi sudionici zabranjenog sporazuma pri ispunjavanju istih ciljeva ili ih razumno predvidjeti ili biti spreman snositi povezani rizik. U takvom slučaju Komisija također može pripisati tom poduzetniku odgovornost za sva protutržišna ponašanja koja sadrže takvu povredu i, slijedom toga, za tu čitavu povredu (presuda Komisija/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, t. 43.).
- 159 Nasuprot tome, ako je poduzetnik izravno sudjelovao u jednom ili više protutržišnih ponašanja koja čine trajnu i jedinstvenu povredu, ali nije utvrđeno da je taj poduzetnik namjeravao vlastitim ponašanjem pridonijeti svim zajedničkim ciljevima drugih sudionika zabranjenog sporazuma i da je znao za sva druga protupravna djelovanja koja su planirali ili izvršavali ti sudionici pri ispunjavanju istih ciljeva ili da ih je taj poduzetnik mogao razumno predvidjeti te je bio spreman snositi povezani rizik, Komisija mu može pripisati odgovornost samo za ponašanja u kojima je izravno sudjelovao i ona koja su planirali ili izvršavali drugi sudionici prilikom ispunjavanja ciljeva istovjetnih ciljevima poduzetnika i kad je dokazano da je on znao za njih ili ih je mogao razumno predvidjeti i bio je spreman snositi povezani rizik (presuda Komisija/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, t. 44.).

- 160 Sukladno tome, u predmetnom slučaju Opći sud nije počinio pogrešku koja se tiče prava time što je presudio da okolnost prema kojoj Weichert nije znao za razmjenu informacija između društava Dole i Chiquita niti je za nju trebao znati nije mogla ukloniti trajnu i jedinstvenu narav utvrđene povrede koja, ipak, u svojoj cijelosti nije mogla biti pripisana tom društvu.
- 161 Iz toga slijedi da peti žalbeni razlog u predmetu C-293/13 P i, posljedično tome, žalbu društva Del Monte, treba odbiti.

O žalbi Komisije u predmetu C-294/13 P

O interesu Weicherta za podnošenje odgovora na žalbu

Argumentacija stranaka

- 162 Zbog navoda izloženih u točkama 48. i 49. ove presude Komisija i Del Monte osporavaju interes Weicherta za podnošenje odgovora na žalbu.
- 163 Weichert osporava argumentaciju Komisije i društva Del Monte.

Ocjena Suda

- 164 Kao što je navedeno u točki 51. ove presude, sukladno članku 172. Poslovnika Suda, svaka stranka u postupku pred Općim sudom koja ima „interes da se žalba prihvati ili odbije“ može podnijeti odgovor na žalbu u roku od dva mjeseca od njezine dostave.
- 165 U predmetnom slučaju, protivno onome za što se čini da tvrde Komisija i Del Monte, očito je da Weichert ima interes da žalba Komisije bude odbijena. Kad bi Sud prihvatio tu žalbu, iznos novčane kazne za čije je plaćanje Weichert solidarno odgovoran mogao bi biti veći, tako da je u interesu tog društva iznijeti očitovanja o svim s time povezanim pravnim pitanjima.
- 166 Stoga valja zaključiti da postoji interes Weicherta za podnošenje odgovora na žalbu.

O prvom žalbenom razlogu u predmetu C-294/13 P, koji se odnosi na pravnu obvezu Weicherta da Komisiji pruži informacije

Argumentacija stranaka

- 167 Komisija navodi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava time što je u točkama 840. do 853. pobijane presude ocijenio da su informacije koje je Weichert pružio tijekom upravnog postupka opravdale smanjenje novčane kazne izrečene spornom odlukom.
- 168 Ona navodi da, temeljem točke 29. smjernica, osnovni iznos novčane kazne koju treba izreći primjenom članka 23. Uredbe br. 1/2003 može biti smanjen, među ostalim, kad predmetni poduzetnik stvarno surađuje s Komisijom a osobito kada surađuje izvan okvira svojih pravnih obveza na suradnju.
- 169 Stajalište Komisije je da su poduzetnici obvezni odgovoriti na zahtjeve za pružanje informacija podnesene temeljem članka 18. Uredbe br. 1/2003 zato što ta odredba poduzetnicima na koje se odnosi ne priznaje nikakvo pravo izbjegavanja tih zahtjeva te ih podvrgava obvezi aktivne suradnje. Stoga Komisija ima pravo prisiliti poduzetnika da joj pruži sve potrebne informacije o činjenicama koje joj mogu biti poznate i da joj prema potrebi podnese povezane dokumente.

- 170 Stoga poduzetnik koji pruža informacije odgovarajući na zahtjev Komisije za pružanje informacija ne ide dalje od okvira suradnje koji je obvezan poštovati temeljem navedene odredbe, a informacije pružene u tom kontekstu ne predstavljaju dobrovoljnu suradnju koju bi trebalo nadoknaditi smanjenjem novčane kazne izrečene predmetnom poduzetniku.
- 171 Iz ustaljene sudske prakse Općeg suda proizlazi da suradnja koja ne premašuje okvir obveza poduzetnika iz članka 18. stavka 1. Uredbe br. 1/2003 ne daje pravo ni na kakvo smanjenje novčane kazne koja se treba izreći tom poduzetniku bez obzira na to što su informacije zatražene temeljem članka 18. stavka 2. te uredbe ili putem odluke primjenom stavka 3. te odredbe.
- 172 Komisija dodaje da poduzetnik koji se ograničava samo na poštovanje obvezne suradnje koju mu nameće navedena uredba ne pokazuje istinski duh suradnje u smislu sudske prakse Suda koja se odnosi na Obavijest o oslobađanju od kazni.
- 173 Komisija naglašava da bi ciljevi kojima se nastoje destabilizirati zabranjeni sporazumi, tako što ohrabruju poduzetnike da ih prijave Komisiji i olakšaju njezinu zadaću podnoseći dokaze, bili ozbiljno ugroženi kad bi poduzetnici koji ne pruže informacije spontano, već samo odgovaraju na istražne mjere, mogli također imati koristi od smanjenja novčane kazne ako se njihove informacije pokažu korisnima.
- 174 Ona napominje da su u brojnim slučajevima informacije koje su pružene povodom zahtjeva za pružanje informacija korisne za utvrđivanje povrede koja je predmet istrage jer taj instrument istrage osobito ima za cilj omogućiti Komisiji stjecanje informacija koje ona smatra korisnima.
- 175 Naposljetku, Komisija navodi da stanje postupka dopušta donošenje odluke o sporu i poziva Sud da odredi da konačni iznos novčane kazne solidarno izrečene društvima Weichert i Del Monte bude 9.800.000 eura.
- 176 Društva Del Monte i Weichert prigovaraju da argumentacija Komisije polazi od pogrešnog tumačenja pobijane presude s obzirom na to da je Opći sud u točkama 834. do 839. navedene presude ispitao je li suradnja Weichert bila dobrovoljna te je u točki 840. te presude i potvrdio da jest jer ona nije pružena kao odgovor na odluku u smislu članka 18. stavka 3. Uredbe br. 1/2003, već na jednostavan zahtjev u smislu stavka 2. te odredbe.
- 177 Osim toga, društva Del Monte i Weichert navode da ne postoji pravna obveza odgovaranja na jednostavan zahtjev za pružanje informacije temeljem članka 18. stavka 2. Uredbe br. 1/2003. Ta društva ističu da samo odluka na temelju stavka 3. te odredbe stvara izvršnu pravnu obvezu, može biti predmetom tužbe i dovesti do sankcija u slučaju izostanka odgovora na temelju članaka 23. i 24. te uredbe. U slučaju jednostavnog zahtjeva za pružanje informacija nije propisana ni novčana kazna ni periodični penal. Osim toga, u skladu s člankom 288. UFEU-a, samo uredbe, direktive i odluke su obvezujuće. Stoga kad poduzetnik ne odgovori na takav zahtjev, mišljenje tih društava je da Komisija može, kako bi stvorila pravnu obvezu, donijeti odluku.
- 178 Društva Del Monte i Weichert isto tako smatraju da je Opći sud primijenio svoju neograničenu nadležnost u pogledu izmjene novčanih kazni i da nije vezan smjernicama Komisije. Stoga Komisija ne može valjano tvrditi da odobreno smanjenje ugrožava primjenu Obavijesti o suradnji iz 2002. te se to smanjenje ne može osporavati iz razloga što nije u skladu s jednom od njezinih obavijesti. Opći sud je već odobrio smanjenja novčanih kazni za odgovore na jednostavne zahtjeve za pružanje informacija i Sud se nije nikada usprotivio takvoj praksi.

179 Naposljetku, društva Del Monte i Weichert navode da strahovi Komisije vezani uz preventivni učinak njezinih novčanih kazni nisu utemeljeni jer je Opći sud smanjio kaznu do maksimalno 2% osnovnog iznosa. Osim toga, ako Komisija želi izbjeći takva smanjenja, ona može donijeti odluku na temelju članka 18. stavka 3. Uredbe 1/2003. Poduzetnici koji odgovore na zahtjeve za pružanje informacija značajno olakšavaju provođenje istraga i odriču se određenih postupovnih prava.

Ocjena Suda

180 Opći sud je u točkama 840. do 853. pobijane presude presudio da je odgovor Weicherta na zahtjev za pružanje informacija, upućen na temelju članka 18. stavka 2. Uredbe br. 1/2003, opravdao odobrenje smanjenja kazne temeljem suradnje tog društva tijekom upravnog postupka.

181 U tom pogledu, kada sukladno članku 18. stavku 2. navedene uredbe Komisija poduzetniku ili udruženju poduzetnika pošalje jednostavan zahtjev za pružanje informacija, ona mora navesti pravni temelj i svrhu zahtjeva, koje informacije traži i odrediti rok unutar kojeg se predmetne informacije trebaju dostaviti.

182 U predmetnom slučaju nesporno je da Weichert nije bio obvezan pružiti informacije temeljem službene odluke iz članka 18. stavka 3. Uredbe br. 1/2003, već je to bio pozvan učiniti temeljem jednostavnog zahtjeva za pružanje informacija iz članka 18. stavka 2. te uredbe.

183 A budući da je Weichert odgovorio samo na jednostavan zahtjev za pružanje informacija, valja utvrditi da nije pružio informacije Komisiji a da to nije bio pozvan učiniti.

184 U tom pogledu, kao što je to navela nezavisna odvjetnica u točki 246. svog mišljenja, smanjenje novčane kazne, poput onog predviđenog u Obavijesti o suradnji iz 2002., opravdano je samo kad poduzetnik pruža informacije Komisiji a da to nije bio pozvan učiniti. Prema ustaljenoj sudskoj praksi, ponašanje dotičnog poduzetnika ne treba samo olakšati zadaću Komisije usmjerenu na utvrđivanje postojanja povrede, već i odražavati istinski duh suradnje (vidjeti, u tom smislu, presude Dansk Rørindustri i dr./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, t. 395. i 396., kao i presudu Schenker & Co. i dr., C-681/11, EU:C:2013:404, t. 48.).

185 Svako drugo tumačenje bilo bi štetno kako za svrhu tako i za poticajni učinak sustava oprosta zato što bi, s jedne strane, značilo dodjelu svim strankama zabranjenog sporazuma prednosti smanjenja novčane kazne u slučaju da te stranke Komisiji, na njezin zahtjev, pruže informacije i/ili korisne dokaze, a, s druge strane, ohrabrilo bi poduzetnike na čekanje umjesto da Komisiji na vlastitu inicijativu pruže, što je prije i više moguće, takve informacije i dokaze.

186 Stoga je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava time što je u točkama 840. do 853. pobijane presude utvrdio da odgovor na zahtjeve za pružanje informacija iz članka 18. stavka 2. Uredbe br. 1/2003 opravdava smanjenje novčane kazne.

187 Osim toga, kao što i proizlazi iz točaka 853. do 856. i 880. pobijane presude, Opći sud je počinio istu pogrešku koja se tiče prava time što je društvima Del Monte i Weichert, prilikom izvršavanja svoje neograničene nadležnosti, odobrio smanjenje novčane kazne od 10% temeljem suradnje Weicherta tijekom upravnog postupka, čak i ako se ponašanje Weicherta ne može smatrati odrazom istinskog duha suradnje.

188 U tim okolnostima valja prihvatiti prvi žalbeni razlog Komisije u predmetu C-294/13 P i ukinuti prvu točku izreke pobijane presude.

O drugom žalbenom razlogu u predmetu C-294/13 P koji se odnosi na nepostojanje gospodarske jedinice koja se sastoji od društava Del Monte i Weichert tijekom upravnog postupka

- 189 Budući da je drugi žalbeni razlog Komisija istaknula podredno i da je prvi žalbeni razlog prihvaćen, drugi žalbeni razlog ne treba razmatrati.

O protužalbama društava Weichert i Del Monte u predmetu C-294/13 P

Argumentacija stranaka

- 190 U slučaju da Sud prihvati prvi žalbeni razlog Komisije u predmetu C-294/13 P, Del Monte smatra da je nužno ispitati traži li se zahtjevima Komisije za pružanje informacija da Weichert prizna da je izvršio povredu članka 82. UEZ-a. Budući da Opći sud nije odlučio o tome je li Weichert imao pravo uskratiti odgovor jer su se zahtjevi za pružanje informacija odnosili na samooptužujuće izjave, pobijana presuda sadrži pogrešku koja se tiče prava.
- 191 Weichert također navodi da se, ako zahtjevi za pružanje informacija moraju sadržavati pravnu obvezu odgovora, primjenjuje privilegij protiv samooptuživanja i upozorenje Općeg suda prema kojem se Weichert nije bio ovlašten pozvati na to pravo više nije održivo. Budući da je od Weicherta zatraženo da detaljno objasni o čemu se raspravljalo tijekom dvostranih pregovora o utvrđivanju cijena, u okolnostima u kojima je Komisija sumnjala da je cilj pregovora bilo ograničavanje tržišnog natjecanja, pitanja su se sastojala u prisiljavanju Weicherta da prizna povredu koju je trebala dokazivati Komisija.
- 192 Komisija osporava argumentaciju društava Weichert i Del Monte. Osim toga, ona smatra da je protužalba Weicherta u predmetu C-294/13 P nedopuštena.

Ocjena Suda

- 193 Na Sudu je da ocijeni opravdava li dobro sudovanje u okolnostima predmetnog slučaja odbijanje protužalbe Weicherta u predmetu C-294/13 P kao neosnovane, bez odlučivanja o prigovoru nedopuštenosti koji je istaknula Komisija (vidjeti, u tom smislu, presudu Vijeće/Boehringer C-23/00 P, EU:C:2002:118, t. 52.).
- 194 Valja utvrditi da je to tako. Čak i ako navedeni prigovor nedopuštenosti treba prihvatiti, valja ispitati osnovanost argumenata društva Del Monte koji su, u bitnome, istovjetni onima koje je istaknuo Weichert.
- 195 U tom pogledu iz sudske prakse proizlazi da na privilegij protiv samooptuživanja ne utječu zahtjevi za pružanje informacija postavljeni na temelju članka 18. stavka 2. Uredbe br. 1/2003 (vidjeti, u tom smislu, presude Dalmine/Komisija, C-407/04 P, EU:C:2007:53, t. 35., kao i Erste Group Bank i dr./Komisija, C-125/07 P, C-133/07 P i C-137/07 P, EU:C:2009:576, t. 272.).
- 196 Propust pružanja informacija zatraženih na takvom temelju u propisanom roku ne može dovesti do izricanja novčane kazne ili periodičnog penala na temelju članaka 23. i 24. Uredbe br. 1/2003. Jednostavan zahtjev za pružanje informacija razlikuje se stoga od službene odluke donesene temeljem članka 18. stavka 3. Uredbe br. 1/2003, u odnosu na koju, u slučaju izostanka odgovora, navedena uredba propisuje novčanu kaznu.
- 197 U predmetnom slučaju dovoljno je utvrditi da Komisija u odnosu na društvo Weichert nije donijela odluku u smislu članka 18. stavka 3. Uredbe br. 1/2003.

- 198 U tim okolnostima društva Weichert i Del Monte ne mogu isticati pravo Weicherta da Komisija na nj ne vrši pritisak da prizna svoje sudjelovanje u povredi (vidjeti, u tom smislu, presude Dalmine/Komisija, C-407/04 P, EU:C:2007:53, t. 35., kao i Erste Group Bank i dr./Komisija, C-125/07 P, C-133/07 P i C-137/07 P, EU:C:2009:576, t. 272.).
- 199 Iz toga slijedi da protužalbe društava Weichert i Del Monte u predmetu C-294/13 P treba odbiti.

O prvostupanjskom postupku

- 200 U skladu s člankom 61. stavkom 1. Statuta Suda Europske unije, Sud nakon ukidanja odluke Općeg suda može konačno odlučiti o sporu ako stanje postupka to dopušta.
- 201 Budući da u predmetnom slučaju treba ukinuti samo prvu točku izreke pobijane presude, koja se odnosi na iznos novčane kazne, Sud raspolaže potrebnim elementima za konačno odlučivanje o tom iznosu.
- 202 U tom pogledu, u svrhu ispravljanja pogreške koja se tiče prava utvrđene u točki 187. ove presude i, s obzirom na razmatranja koja se nalaze u točkama 183. do 185. ove presude, valja se vratiti na smanjenje novčane kazne od 10% koje je odobrio Opći sud na temelju suradnje Weicherta u upravnom postupku i stoga utvrditi da ta kazna iznosi 9.800.000 eura.

O troškovima

- 203 Na temelju članka 184. stavka 2. Poslovnika, kad žalba nije osnovana, ili kad je osnovana i Sud sâm konačno odluči u sporu, Sud odlučuje o troškovima.
- 204 Na temelju članka 138. stavka 1. navedenog propisa, koji se primjenjuje na žalbeni postupak temeljem članka 184. stavka 1. istog propisa, Stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.
- 205 Sukladno članku 140. stavku 3. tog istog propisa, koji se primjenjuje na žalbeni postupak temeljem članka 184. stavka 1. istog propisa, Sud može odlučiti da intervenijent snosi vlastite troškove.
- 206 Budući da je Komisija podnijela zahtjev da se društvima Del Monte i Weichert naloži snošenje troškova, i da ona nisu uspjela ni u jednom postupku, tim društvima treba naložiti snošenje troškova. Društvu Weichert treba međutim naložiti da snosi vlastite troškove u postupcima koje su pokrenuli Del Monte i Komisija.

Slijedom navedenoga, Sud (drugo vijeće) proglašava i presuđuje:

1. **Odbija se žalba u predmetu C-293/13 P i protužalbe u predmetima C-293/13 P et C-294/13 P.**
2. **Ukida se točka 1. izreke presude Fresh Del Monte Produce/Komisija (T-587/08, EU:T:2013:129).**
3. **Novčana kazna izrečena na temelju članka 2. točke (c) Odluke Komisije C (2008) 5955 *final* od 15. listopada 2008. o postupku primjene članka 81. [UEZ-a] (predmet COMP/39 188 - Banane) iznosit će 9.800.000 eura.**
4. **Društvu Fresh Del Monte Produce Inc. nalaže se snošenje troškova povezanih, s jedne strane, sa žalbama u predmetima C-293/13 P i C-294/13 P kao i, s druge strane, s njegovom protužalbom u predmetu C-294/13 P, osim troškova društva Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG koje će snositi vlastite troškove u svim navedenim postupcima.**
5. **Društvu Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG nalaže se snošenje troškova povezanih s njegovim protužalbama u predmetima C-293/13 P i C-294/13 P.**

Potpisi